

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Negyedévre . 1 frt 25 kr. = 2 kor. 50 fl.
Félévre . . . 2 „ 50 „ = 5 „ — „
Egész évre . 5 „ — „ = 10 „ — „

Megjelenik minden szerdán és szombaton.

Egyes szám ára 7 kr. = 14 fillér.

Egyes példányok Groszman J. antiquar
üzletében, Polacsek V. és Groák I. dohány-
tözséjében, Groszmann J. Gubás F. és
Hesz Jenő fűszerkereskedésében kaphatók.

SZABADSÁG

SZERKESZTŐSÉG:
hova a lap szellemi részét illető köz-
lemények küldendők:

Városháztér 10. szám.
Szerkesztő otthon van minden nap dél-
után 4—5 óráig.

KIADÓHIVATAL:
hova a nyiltterek, hirdetések és elő-
fizetési díjak, valamint reklamációk
küldendők:

Wesselényi és König
könyvnyomdája
Deák-utca (színház-épület).

POLITIKAI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI, TANÜGYI ÉS HELYIÉRDEKŰ LAP.

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT KÖZLÖNYE.

Mikor lesz tavasz?

Mily nagyszerű, mily szép a természet föltámadásának szemlélése! Az ég megszá-
dul özvegyi gyászfátyolától a komor téli fel-
legektől s ha nem is mindig derült arcot tár
elénk, ha sir is néha, könyei örömkönyük,
áldáshozó eső, mely termékenyíti a földet.

Es a föld? Ez is leveti magáról téli zord
köntösét s új pompát ölt magára. A viharokat
enyhe, illatos szellők susogása helyettesíti; a
varjuk károgását felváltja a ter-
mészet dalnokainak zengő éneke.

S kell-e mondanom, hogy minél zordabb,
minél hosszabb volt a tél, annál türelmetleneb-
bül várjuk az éltető tavaszt?

A nemzetek élete is ugyanama törvények-
nek van alávetve a Gondviselés által, mint a
természet. Tétre tavasz, borura derü követ-
kezik.

Fény után árny, dicső élet után lassu hal-
doklás s halál után olykor-olykor nagyszerű
feltámadás!

Magyarország, melyre ez idő szerint már
csak kajánul, sajnálkozó mosolylyal vagy kár-
ürrömmel szokott tekinteni nem egy ellensége,
egykor szintén a dicsőség fényétől sugárzott;
hatalma Európát megreszketteté, szava, kardja
döntő súlylyal birt földrészeit mérlegében!

S ma? . . . Ma már a magunk által kebl-
lünkön melengetett halálmadarak előjönnek
oduikból s borzadalmas sivitással hirdetik nem-
sokára bekövetkezendő halálunkat!

Annyira volnánk már?! . . .

Nem, százszor nem!

Igaz, hogy hazánk látóhatárán e pillanat
ban még nem látjuk a közeli derülés előhir-
nökeit, de azért nincs okunk a kétségbeesés-
sem. A nemzetek életében oly rohamosan kö-
vetik egymást a különböző események, hogy

nálunk is egy egészséges lökés rövid idő alatt
helyes irányba terelheti azt a hazafiatal szel-
lemet, melyet nemzetiségi agitátoraink
a nép közt terjesztenek.

En bizom fajunk életképességében s haza-
fiségában. A jelen válságos helyzet éppen al-
kalmassá arra, hogy a szunnyadó tetterőt fel-
ébreszse.

Am, hogy ez bekövetkezzék, sorakozunk
kell mindnyájunknak s vállvetve munkálkod-
nunk a haza boldogságának épületén. Első sor-
ban a fiatal nemzedéknél fel kell ébreszteni a
munkakedvet.

Az, a mit a mi ellenségeink a halál elő-
jelének hirdetnek, csak egy hosszú téli álom,
mely után következni fog az üde, az éltető ta-
vasz. Ez lelkünk megingathatlan hite, keblünk
szent meggyőződése!

Mi tette nagygyá, dicsővé, hatalmassá ha-
zánkat a multban?

Nézzünk Árpádra, ki hazát szerzett nek-
ünk; nézzünk Mátyásra, a nemzet büszkesé-
gére, ki Bécsset megremegteté; nézzünk Nagy
Lajosra, ki a magyar birodalmat soha nem sejt-
tett, nem remélt fényre s nagyságra emelé!
E fényt, e hatalmat, e dicsőséget a hazafiak
egyvetérete és hazaszeretete terem-
tette meg.

Csak egyetérténiünk kell s ismét tényezők
leszünk Európa államcsaládjában.

Csak egyetérténiünk kell s a pillanatnyi
álom szétfoszlik s ujult erővel új életre ébre-
dünk. Hiszen nemzeti szerencsétlenségek csak
akkor értek bennünket, a mikor egyenetlen-
kedtünk, viszálykodtunk.

Ez a bajunk, a mikor törpéknek látsunk.
Ez a szerencsétlenségünk, hogy vannak nem-
zeti életünkben oly epizód-korszakok, melyek-
ben marjuk egymást, gyanúsítjuk szándékain-

kat, döllyfel visszautasítjuk közeledő ellenfele-
inket.

A legéletrevalóbb eszméket agyonhallgat-
juk, ha nem a mi fejünkől származnak; mintha
csak feltaláltuk volna a bölcsék követ, zsarno-
koskodni akarunk mások fölött, kik nem hisz-
nek tévedésmentességünkben.

Es hogy szerencsétlenségünket tetézzük,
sorompóba hívjuk a vallási viszályok
szellemét, a felekezeti türelmetlenséget s
lánczaikról felszabadítjuk mindazokat a furiá-
kat, melyek átkot, gyűlölséget, visszavonást
terjesztenek mindenütt, a hol felidézteknek.

Sokáig fog ez így tartani? Bizunk nem-
zetünk jó géniuszában, hogy nem! A gyűlöl-
ködés majd csak kitombolja magát s ha sejt-
telmeink nem csálnak, a pártidő akciói
nem oly kapósak többé, mint voltak
még csak egy év előtt; a különböző
politikai pártállás már nem annyit
jelent, hogy ellenségeskedés élet-
halálra.

A nemzetiségi hóbortok is meg fognak
szünni, ha a lázítók, bujtogatók bűnhődni fog-
nak; a felekezeti viszályok részére
pedig soha sem volt hálás terrénum
a mi hazánk s mi hisszük és reméljük, hogy
az isteni Gondviselés megóv minket most is
ilynemű viszályok elfajulásától, vallásháboruk-
tól, kulturharczoktól.

Reméljük, hogy az a deresztő hideg,
mely politikai, társadalmi, konfesszionális álla-
potainkat fagyasztja, nem fog sokáig tartani.

Reméljük, hogy 1893-ban föltá-
mad a magyar hazafiség, magyar
nemzeti szellem, magyar egyetértés!
Elég volt a télből, lássuk már a tavaszt is.

Heéry Bódog.

A SZABADSÁG TÁRCZÁJA.

Keringőnél.

1887. július 24-én.

Remegve fogja át karom

Lágyan ringó habtermeted,

El-elpirulsz, ha rám vedel

Kék nefelejts büvös szemed.

Ah, mennyi kéj e kis perczen.

Mily édes üdv boldog árja! . . .

Ajkunk ki nem mondhatja azt,

A mi szívünkbe van zárva

Elandalít a lány zene.

Szemünk lázas fényben lobog;

Kering velünk a tánczterem.

Szívünk egymás mellett dobog . . .

Forró lehelleted kéjjel

Szivom, s megittasul lelkem;

Kimondanám, óh, ha tudnám,

Hogy szép szemed rabja lettem! . . .

Égő szerelmi vallomás

Totul ajkamra, — hasztalan.

Elfog a gyáva félelem,

Szerelmem néma, hangtalan. —

Oh, én tudom, hogy értem égsz,

Beszél arczod pirulása, —

S vidul szívem, mint a madár

Piros hajnalhasadásra! . . .

Köszegi Armand.

Az első bál.

Irtá: Flam Dezső.

Már csak egy hét választott el a nagy naptól!
S nekem még nem volt tánczosnóm a — második
négyesre!

Mert azt csak minden ember be fogja látni,
hogy a legelső kellék, a mi egy bálhoz szükséges:
tánczosnó a második négyesre.

Némelyek ugyan azt állítják, hogy mindenek-
előtt frakk, klakk és lakk szükséges, de én s
velem bizonyára sokan azon elvet vallják, hogy még
inkább el lehet ezek nélkül, sem hogy második né-
gyesre ne legyen tánczosnó.

Milyen sokat mond ez: második négyes! A
szerelmesek négyese! Mennyit tudnának ezek be-
szélni boldog, suttogó párokról! Ideális szerelemről!
Piruló fiatal lánykákról, hevesen udvarló fiatal em-
berekről s vigyázó mamákról! Hány ifju pár kö-
szönheti boldogságát a második négyesnek! S hány
peches gimnázista vagy jogászyerek tudna kötet-
ket írni a második négyes alatt elkövetett — bak-
lövéseiről! . . .

Tehát nekem egy héttel a nagy nap előtt még
nem volt tánczosnóm — felkérve. Mert kiszemelve
már volt, csak formaliter felkérve nem volt. És ezt
az alkalmat kellett keresnem. Nagyon természetes,
hogy kerestem is és — hála érte Terpsychore isten-
nőnek — fel is leltem.

Az utcán találkoztam vele. Ő az iskolából
jött, én az iskola mellől. Köszöntem. Ő mosolygott

s fejét kecsesen meghajította. Én felajánlottam lovagi
szolgálatomat lakásukig. Ő elfogadta, s csak a
„Mamáját“ emlegette.

Az alkalom tehát megvan! Most, — vagy
soha!!

— Kedves Nagysád! egy hét mulva bizonyára
nagyon jól fogunk mulatni. Hallottam, hogy jelenléte
által Nagysád is emelni fogja az est sikerét s a
hölgykoszoru bajosságát.

— Igen! igen! a mama megígérte, hogy el-
visz. Bizonyára jól fogjuk magunkat érezni!

Ez már csak nyílt czélzás volt! Persze hogy
ő is imád engem! Igen! Most már világos! Ő is
az akarja, hogy együtt tánczoljunk azt a „bizonyost“.
Legjobb lesz egyszerre „in medias res“.

— Kedves Nagysád, a mi az én mulatásomat
illeti, az csak öntől függ. Kérem, tegyen boldoggá
s ne utasítsa vissza egy Önt lángolóan szerető if-
junak kérelmét a második négyesre vonatkozólag.

Elpirult s csak annyit mondott:

— Ha Ön az az ifju: nagyon szivesen!

— Köszönöm! igen köszönöm!

Nagy örömembe majd kezét csókoltam imá-
dottamnak, a mely alkalommal szerencsésen is buk-
tattam a sima járdán egy jámbor polgárt. De mit
bántam én azt? Csak hogy a legfontosabb báli kel-
lék megvan!

Most következett a prózai dolgok beszerzése:
frakk, klakk és lakk!

De nem azért vannak az embernek jó barátai,
hogy azok ki ne tudnák készíteni egy bálra.

Legnehezebben a frakk szerzése történt. Csak

Mire való az osztrák-magyar bank fiókja.

Mikor az osztrák-magyar bank 5-6 évvel ezelőtt városunkban fiókot nyitott, azt hitte volna az ember, hogy ez korszakalkotó, városunk pénz- és hitelviszonyait egészen átváltoztató esemény lesz. Hogy is ne hittük volna? Hiszen közvetlen érintkezésbe jutni a birodalom pénzügyeit intéző legelső és legnagyobb bankkal, a pénz eredeti forrásával lehetetlen, hogy nagy hatása ne legyen ennek!

És kezdte az ember féltetni a helybeli pénzintézeteket, mint a melyeknek ily intézménnyel versenyezni lehetetlen.

S mi történt?

Azok nemcsak megálltak, hanem forgalmuk még növekedett.

Csudálatos! Hogyan lehet ez?

Ugy, hogy a bankfiók nem versenytársa a helyi pénzintézeteknek, mert neki a föld- és házbirtokos, a tőketulajdonos magánzó, a hivatalnok, az iparos, mind-mind érdemtelenségre, mind semmi, mint a katonának a polgár, hozzá csak a kereskedők, pénzintézetek, szóval a bejegyzett nagy cégek fordulhatnak, azok is csak a rövid határidő és készpénzzel történendő beváltás kötelezettsége mellett.

Szinte hihetetlenül hangzott e fölvilágosítás.

S minthogy a jelzett cégek ügyeiket posta útján, vagy mint azelőtt a helybeli hitelintézet, mint megbízott közvetítésével is elintézhették, kezdett már e sorok írójának ajkára tolni e kérdés: mire való hát az osztrák-magyar bank fiókja? mi haszna van hát abból a nagy közönségnek?

De mégis megkaptam a választ ez elhallgatott kérdésre nemsokára tény alakjában. Széles nyelű fordultam hozzá és beváltotta felszázaléknyi jutalékkal olcsóbban, mint más helybeli intézet.

Hát ez szép dolog; de pár krajczár különbözettel addig is csak elboldogult közönségünk a helyi pénzintézetek és kereskedők segítségével, sőt az állampapírokra nézve a kir. adóhivatal útján jutalék nélkül is.

Történt aztán egyszer, hogy nagyobb bankjegyekre óhajtván becserelni pénzem, ismét a bankfiókot kértem fel a szíveség megtételére. Kifogástalan udvariassággal ajánlottak reá, de a mellett határozottan kijelentették, hogy ők csak a bankpénzt fogadják el és szépen visszaadták 5 és 50 frtos jegyeimet, mintha talán Kossuth-bankok lettek volna.

Elámultam. — Hát a birodalom e dődelgetett bankja még annyira bizodalommal sem viseltetik az állam iránt, mint ő iránta a birodalom összes népessége, a mely t. i. azt a pár krajczárt erő és százkáról, ezrekről szóló felcírázott papír-rongyot elfogadja? Ha mégis Muszka- vagy Törökországban, vagy a tulóvatos, pedáns Angliában ért volna ilyen, nem csudál oznáim rajta; de itthon és épen az ország által hízalt főntézetől!

Hátra volt még egy: az arany és ezüst pénzek beváltása.

Gondoltam, hogy a banknak biztosíték gyanánt kötelezése ilyeneket tartani és így biztosan elfogja fogadni, sőt el kell fogadnia.

Midőn tehát egy kisebb összeget bankjegyek helyett aranyban kaptam, nem lévén célom azokat megtartani, de meg értékre szükségem is lévén, velők a bankfiókhoz mentem. Azt a választ kaptam,

egyetlen-egy darab állott rendelkezésemre, az pedig nagyon is szűk volt. De „szükség törvényt bont!“ Belé kellett bujnom, habár úgy éreztem magam, mintha páncélban lettem volna.

Egyik barátom ágya alól klakk is került elő s miután előbb kizavartuk a bent kényelmes lakással bíró házi macskát és t. családját, másfél órai tisztítás után végre felpróbálhattam. Csak kétszer volt nagyobb, mint kellett volna, de hát a pokolba is! hisz nem kell azt a fejre tenni, elég, ha közben van s az ember legyezi vele a jobbán sétáló vénusokat és nem vénusokat.

A szükséges cipő is előkerült egy heti szalagálás után. Nem tudtam ugyan felfogni hogy én abban hogyan fogok táncolni, de vigasztaltam magamat azzal, hogy két heti lábfej felér egy pompásult eltöltendő bállal, főleg, ha az ember „ő vele“ táncolja a második négyest.

Már minden együtt volt!

Azaz, hogy még sem! Egy pár kesztyű hibázott még. Megletem ugyan az apám lakodalmi keztyűjét, de az fehérnek nagyon is fekete, feketének pedig nagyon is fehér volt.

Leleményességem nem hagyott cserbe. Homlokra ütöttem s kitaláltam: befestettem tintával szép feketére. Legalább feltűnést keltek vele a bálban, mert unicum lesz.

Elérkezett végre a dicső nap hajnala, akarom mondani estéje s prométheuszi kinok közt, de jóleső reményben végre ott voltam a „tettek“ mezején.

A zene hangjai csábítóan viszhangzottak ben-

hogy ők olyan kopott aranyakat nem vehetnek be, hanem csakis új veretűt. Megnéztem az aranyaimat s valóban láttam, hogy az a gazdasági kiállítási bizottság, a melytől kerültek, bizony nem nagy lelkiismeretet csinált belőle, hogy teljesen új aranyakat adjon s így megnyugogva ugyan, de kissé csodálkozva mentem egyik helyi pénzintézetbe, a hol kifogás nélkül és teljes értékben bevették az aranyokat.

Jött aztán a valuta-rendelet s a felhívás, hogy a régi ezüstpénzek beváltandók.

Nekem is volt néhány belföldi és németországi ezüst pénzdarabom és pár aranyom, a melyeket, mint rokonoktól és jó ismerősöktől, részint mint jutalmakul kapott emlékeket tartogattam.

Egyet gondoltam. Ha most már az ezüst érmek értéke leszál s mindenki arannyal fog fizethetni, minek tartogassam tovább itt ezeket? Befogom váltani!

S mentem a bankfiókhoz.

Az volt a válasz, hogy semminemű ezüst pénzt nem váltanak be!

Nem? — Hát az új koronákat miből fogják verni.

Nagyon csodálkoztam és bosszankodtam.

No, sebah! Itt vannak az aranyaim. Ezek már igen szép és nem kopott darabok. Bizalommal húztam elő őket.

Ismét azt válaszolták, a mit azelőtt, hogy csak el nem koptatott, új veretű aranypénz kell nekik.

De hát ha olyan aranyakat be nem váltanak, mint az enyémeke voltak, miből fogják akkor készíteni a 10 és 20 koronásokat? Vagy Körnöczbányáról rendeljen nekik az ember tegnapelőtt készült régi-aranyakat?

S ez időben napról-napra olvashatta az ember a hírlapokban, hogy az osztrák-magyar bank mily nagy arany-bevásárlásokat művel!

Hiszen engemet is épen ez vitt a bankfiókhoz. Átmentem tehát ismét a helyi pénzintézetbe, a hol ezüstjeimet ugyan szintén visszaadták s azok közül a belföldieket később a kir. adóhivatal, a külföldieket pedig Falkenstein Soma váltotta be, de az aranyakat ismét a teljes értékben fogadták el.

Történt végül az utóbbi időben, decz. hó végén hogy egy ifjú rokonom kért fel egy ajánékba kapott aranypénzének beváltására.

Megnéztem az aranyat. Gyönyörű, jól megőrzött új példány volt.

No, már ezt csak beveszik, már ez ellen csak lehetetlen kifogást tenni!

Oh, dehogyan nem! Végtelenül találekony az emberi elme és a miskolci bankfiók!

— Azt mondták rá, hogy már nem vesznek be aranyat, hanem menjenek vele Budapestre, vagy Bécsbe, ott aztán még...

De hát mikor vettek be? S menjek, ugye hogy e szíveséget teljesíthessem, gyalog, vagy költsek rá 20-30 frtot, hogy a budapesti vagy bécsi főntézetnél is — uti figura docet — szóval fizessenek ki pénz helyett?

Ujra csak a helyi intézetbe kellett fordulnom és pedig — talán felesleges is mondanom — teljes sikerrel, mint az előző alkalmakkor is.

Csoda-e hát, ha, amár sem kegyelmes kölcsön után nem vágyom, sem visszautasított váltó miatt nem lehetett még alkalmam senki ellen méltatlankodni, és sem aranyam, ezüstöm nem áll garmadával, sem szelvényem kilogramm számra, hogy ezek értékesítésért kellene zajt csapnom, csupán a nagy

sömbe s repülni szerettem volna a többi boldog párok között...

Az ezután következőkről jobb volna hallgatni.

A világ legnagyobb gazembere sem állott ki különb büntetést a sorstól, miut azon estve, életem első báljának estéjén.

Mindenek előtt lábaim megtagadták a szolgálatot s miután én erőltettem, egyik lábam úgy állott bosszút, hogy széjjelyomta a lakkcipőmet. azaz, hogy nem az enyémet, hanem a másét.

Ha a sors ellenem esküdt, én meg csak azért sem adtam meg magamat, sőt ingerkedtem vele s kikaczagtam.

— Pompás! most legalább kényelmesebben tánczolhatok! Éljen!

Örömben nagyot ugrottam s épen egy polkára akarok felkérni egy szőke vénust, de — óh Egek! — egyszerre nagyon is bönek érzem frakkomat.

Tisztában voltam helyzetemmel.

Nagyon egyszerű pkysikai törvény — az ellenétes erők működése alapján — frakkom egy páratlan bravórral ketté oszlott. (Sajnos, hogy ezt a physikai törvényt a tánczterem sima parkettjén, és nem az iskolában tanultam meg.)

Ennyi csapástól megtörtén rohantam a szabóhoz, hogy csináljon valamit, mert ha a második négyesre nem leszek ott, akkor... akkor nem tudom, mi lesz.

A szabó jószívű ember volt, segített rajtam,

közönség érdekében, mindnyájunk tájékoztatása végett is kitör az ember ajkán az a fentebbi kérdés?

Hiszen csak ezt az utolsót, a beváltást tekintve, elmondhatjuk, hogy a mostani nagy értékrendezés, pénzváltozás idején nem kellett volna engedni, hogy egyes vállalkozók kegyére legyen bízva a közönség, hanem épen a bankoknak és pénzintézeteknek kellett volna a nagy közönség segélyére sietni s épen legkészségesebbnek kellett volna lenni köztök az osztrák-magyar banknak, mint a mely a birodalom és külföld legtöbb bankjával és pénzintézetével, legtöbb pénzemberével áll összeköttetésben, mint a mely főintézei és fiókjai útján a birodalom népével legközvetlenebbül érintkezhetik, sőt kiválóan azért is, mert a legnagyobb hasznot épen ő fogja huzni a változásból és mert számára a haszon hosszú időre ujra biztosítva van.

S annyival nagyobb kötelessége lett volna ezt tenni, mert — a mi végtelenül nagy s eléggé meg nem róható hiba — a kormány sem gondoskodott eléggé a beváltást és értékváltozást illető hirdetései közzétételéről, a nép közt való teljes elterjesztéséről s kellő megmagyaráztatásáról, ugy, hogy még az intelligens emberek is leginkább csak a hírlapok nem mindig egészen correct közléseiből értesülhettek róla és kevésnek nyílt alkalma magát a rendeletet, a mely pedig kivétel nélkül mindenkit érdekel, színről-színre láthatni, míg a kolera, vagy mondjuk, az alig pár ezer embert érdeklő apácza-hernyó rendeletekkel szinte tulságoskodtak is.

Mert mégis csak nagy dolog az, hogy ily utánjárásba kerül még intelligens embereknek is a beváltogatás! Hát akkor az a szegény földmives ember, a ki csak a mende-mondából sejt valamit e dolgok felől, mennyit lesz kénytelen fáradni s hány felől a lelketlen csalók szípolozásának kitéve?

De, ha másnak megéri az az aranypénz a teljes értéket miért nem éri meg az osztrák-magyar banknak? Vagy talán csak ötven, száz vagy épen ezer számra akarja bevenni? Akkor kötelessége lett volna először hirdetni s ezt nem láttuk. S ha így volna, miért veszi be akkor a szelvényeket egyenként is?

S e tény azt a nagy kérdést veti önkénytelenül fel, hogy mi lesz az új arany pénzzel, ha ilyen tulságosan finnyásan válogatják meg a régieket? Így el lehetünk készülve rá, hogy egy-két év múlva a mostani nagy haszon daczára is csak 5-6, sőt talán 10% levonással kegyeskedik majd azokat az osztrák-magyar bank beváltani!

Igen lekötölné tehát s azt hiszem, nagy szíveséget tenne a nagy közönségnek is az, a ki megmagyarázná, hogy mire is jó hát az osztrák-magyar bank miskolci fiókja?

Külföldi elmények.

Irtta és 1892. decz. 28-án a tanügyi-körben felolvasta: Csik Dániel, püspöki titkár.

II.

Előadás végeztével aztán szereplésük sikerére társas-lakomát rendeznek és csak másnap kerülnek vissza Jénába, folytatandók némelyek a studiózást, mások pedig a kneipolást. Mondhatnók különben úgy is, hogy a kettőt összekötve, a mennyiben általános elvük: a hasznost a kellemessel fűzni egybe.

Ezen elvől kifolyólag történik az, hogy egy-letli estéyeik mindig két részből állanak. Az egyik

azaz a frakkomon, akarom mondani a más frakkján, s futottam vissza a tánczterembe.

Pár perc választott el a szerelmesek négyesétől!

Addig is felkértem „Öt“, hogy egy valzert lejtsek vele.

Fájdalom! Nekem fenekig kellett a keserűség poharát kiinnom!

Javában mondtam a szebbnél-szebb bókokat, midőn egyszerre a „Mama“ alakja vésztojósóan közelg felénk.

— Uram! Hisz ön tönkre tette leányom vadonat új ruháját! Jer haza leányom, ilyen ruhában nem maradhat itt és ezt ennek az ügyetlen fiatal embernek köszönheted...

A halálos ítéletet meghallgatása sem lehetett volna nagyobb hatással rám, mint e szavak, a nélkül, hogy az egészből egy szót is értettem volna. — De a következő pillanat mindent megmagyarázott.

Imádoztam megfordul s — oh iszonyat! — remek rózsaszínű ruháján 10, azaz tíz fekete úrnak nyomai látszanak, melyet az én tintával befestett s átizzadt keztyűm rajzolt oda...

Ijedtembe még bocsánatot is elfelejtettem kérni, hanem futottam ki a teremből le az utcára, hogy véget vessek ennek a nyomorult életnek, de szerencsére — — — — — fölébredtem s könnyebülten lélekzettem fel. —

Hisz csak álom volt az egész?!

A bál holnap este lesz s mulatunk pompásan s a mi fő: a második négyest Vele fogom táncolni.

az u. n. tudományos rész, melynek keretében egyes főbb kérdések felett eszmecsereket folytatnak, sokszor az illető szaktanárok részvételével, mely körülmény azt a meggyőződést érlelte meg bennem, hogy a német professzorok s hallgatóik közti viszony épen ezen gyakori érintkezés által, sokat nyer bensőségében s mintegy a barátság jellegét viseli magán. Az estélynek másik része az u. n. kedélyes rész, melyben már a sörös poharak, a dal és zene viszik a főszerepet. Ne gondoljuk azonban azt, mintha a sörös poharak az előbbi tudományos részből származva volnának, — óh nem! ez szabályellenes volna; a különbség egyedül az, hogy ott csakis másodrendű szerepük van.

E tekintetben még a színházlátó közönség is hódol az ősi szokásnak, amennyiben a színház is restauratívóval van összekötve s előadásokban nemcsak a férfiak, de a nők is minden zsenirozás nélkül szüresülgetik az előttük álló deklis poharakból a hűsítő italt.

Alig lehet érdekesebb, mint egy német diákmulatságot végig nézni. Commandóra megy itt minden, a mit pedig a mi magyar természetünk nagy nehezen tud megszokni. Sőt a „Fuchs“-ok intézménye, mely szerint a kezdő ifjak egy már kipróbált studenttől privát órákat vesznek a mulatás rendsábalyaiból, világosan azt mutatja, hogy a német burschok közt is idő telik abba, míg valaki beletanul a kneipolás szövevényes mesterségébe.

Soh'sem tudom elfeledni azt az estét, melyet egy ilyen kneipóban először töltöttem.

Mint vendéget, s hozzá magyarul, ritka sziveséggel fogadtak, erős láhdobogással üdvözöltek, — ez náluk a szives fogadtatás külső kifejezése; de mert nem voltam ismerős a fennálló szabályokkal, az ott látott czerimóniák nyügétől egész este nem birtam szabadulni s lépten-nyomon vétettem a házszabályok ellen. Egyedül a vendégjognak köszönhettem, hogy a különben szigorú elnökség rendretasításait kikerültem.

S ez annyival szerencsésebb körülmény volt reám nézve, mert itt az elnökség korlátlan hatalommal rendelkezik.

Bizonyításul legyen elég csak annyit mondanom, hogy még a nóták is korántsem az érzelmeknek önkéntes megnyilatkozásai, nem a szív diktálja mintegy azokat, mint ez nálunk magyaroknál történni szokott, hanem igenis az elnöki commandó.

Könyv nélkül soh'sem dalolnak, hanem ott van mindenki előtt a nemzeti dalkönyv s abból diktálja az elnök: mit és mennyit kell dalolni. Így állván a dolog, szinte természetes, hogy nótáikból hiányzik a tűz, a melégség, mi a magyar nótát oly szépen jellemzi, s vagy túl szentimentálisak, vagy annyira élénk menetűek, hogy szinte lépni szeretne rájuk az ember.

Különben itt a nótázás többnyire zongorakísérettel történik, miután a zongorázást s általában a műzenét nagy előszeretettel kultiválják s Wagner Richárdjukra különösen büszkék.

A szép magyar cigányzenét sokan csak hirtől ismerik s azon néhány hangversenyből, a melyeket élelmesebb cigányaink olykor-olykor német földön is rendeznek.

(Folyt. köv.)

H I R E K.

— **Beóthy Zsolt** budapesti egyetemi tanár szerdán városunkba érkezett s itt mint a vallás és közoktatásügyi miniszter megbízottja, a miskolci ev. ref. főgimnázium igazgató tanácsával az államsegély ügyében tárgyal. A főgimnázium már e folyó iskolai évre megkapta ugyan az államsegély egész összegét: az évi 7000 forintot, megkapta a felszerelési költségek egy részét; de az állam és az iskola fenntartó ev. ref. egyház között a formális szerződés még ekkoráig létre nem jött. Beóthy Zsolt tehát most ennek a szerződésnek a formába öntése végett tárgyal az iskolai előjárósággal. A dolog nem megy könnyen, mert az államnak és az egyháznak jogait minden érdekeknek megfelelőleg körülírni nehéz dolog. Az állam természetesen jó mélyen bele szeretne nyulni az egyház autonómiájába, részt akarna venni az iskola közvetlen kormányzásában, de azt az egyház nem engedí. A tárgyalások, melyekben résztvesznek Bizony Ákos h. iskola kormányzó, Nagy Ignác lelkész, mint egyházi elnök és Halmy Gyula iskolai igazgató, már három nap folytonosan tartanak s a szöveg még most sem kész. Remélhető azonban, hogy a mai nap folyamán az ellentétes nézetek kiegyenlítettnek, az egyes pontozatok megállapíthatnak. A szerződés csak a miniszter aláírása és az egyházkerület jóváhagyása után lesz érvényes.

— **Püspökünk nyilatkozata a polgári házasságról** a „Budapesti Hírlap“, tudósítója előtt. Kun Bertalan, a tisztánimeni kerület ev. ref. püspöke a maga részéről a polgári házasság behozatalának nem igen örvend. Különösen nem, ha ennek következtében az 1868. évi 53-ik törvényzikk szakaszainak eltörlése mellett a gyermekek vallásának meghatározását a

szülőkre bizzák. A polgári házasság a kisebbségben levő felekezeteknek nem válik javukra, mivel nem állanak rendelkezésükre azok az eszközök, a melyek a katolikus klérusnak. Ezért a polgári házasságtól a kisebb felekezetek számára előnyt nem vár. Egyébiránt belenyugszik a kötelező polgári házasságba egyéb megoldás módja hiányában. A zsidó vallás recepcióját a viszonyosság és vallás-szabadság alapján szívesen üdvözl, az alatt a föltétel alatt, ha a zsidó felekezet hitetikelyeit a többi felekezetek példájára körülírja, szervezkedik és mint ilyen, saját felekezeti törvénykönyvet létesít, olyat, mely ő felsége szentesítését is megnyeri. A püspöknek az állami anyakönyvvezetés ellen észrevétele nincs, azt celszerűnek tartja. A lelkészek jóvedelmének megcsappanását bőven ellensúlyozza az, hogy jelentékeny munkaterhet vesznek le vállaikról.

— **Morvay Jánost**, Mező-Kövesd város első jegyzőjét, Melczér Gyula alispán több rendbeli fegyelmi vétség miatt hivatalvesztésre ítélte. Morvay János ez ítélet ellen — mint halljuk — felebbezni fog a miniszteriumhoz.

— **A borsodmegyei községi és körjegyzők egylete** január 11-én délelőtt 10 órakor a vármegyházának nagytermében rendes közgyűlést tart, mely tisztújítással lesz összekötve.

— **Az új év** sok állami hivatalnoknak szerzett ez idén örömet. A miskolci kir. erdő-felügyelőség kerületében több rendbeli előléptetés történt. Így: Hajós Gyula miskolci és Szócs Miklós rimaszombati alerdő-felügyelők I oszt. alerdő-felügyelőkké léptek elő. A miskolci 10. sz. honvédegyalogszeregnél a múlt évben szolgált egy éves önkéntesek közül: Szeszirch Gyula, Klein Albert, Walter Pál és Fischman Elek hadnagyokká nevezettek, Petra István pedig tiszt-helyettes lett.

— **A cukorfogyasztási adót** a város nem fogja házálag kezelni. A miskolci kereskedők szövetezete végre elhatározta magát arra, hogy az ezen adónemre kivetett összeg megfizetését magára vállalja.

— **Dalestélyek.** A miskolci daléregylet ma este tartja dalestélyét a „Három rózsá“ szálló dísztermében. A polgári dalosegylet e hó 29-én, — a miskolci (vasuti) dal- és önképzőkör február hó 1-én tart dalestélyt ugyancsak a „Három rózsá“ szállóban. Mindenik dalegyletnek meg van a maga közönsége, mely eme fesztelen mulatságokra erősen készül.

— **Érdekes őskori lelet.** 1891. évben Bársony János városi tiszt ügyész háza építése alkalmával az alapfal helyének ásatásakor, három darab kovakő őskori fegyvert, ugynevezett kopjakát találtak. Ezek közül a tulajdonos, városi ügyész egyet Széll Farkas debreczeni kir. táblai tanácselnöknek, egyet pedig Hermann Ottónak ajándékozott. A mint Herman Ottó megnézte, azt felelte: ez a brittschek muzeumba való darab, ilyen szép példányt még nem láttam. Csakugyan megmutatta ezt dr. Hampel muzeumi őrnek, a ki azt mondotta, hogy külföldi darab, ilyet még Magyarországon nem találtak. Midőn azonban meggyőzte, hogy ez magyar darab és miskolci lelet, oszlott némileg kételye s azonnal irt Bársony Jánosnak, hogy adjon némi felvilágosítást a lelet körülményeiről. Ezt városi ügyészünk készséggel meg is tette s a harmadik példányt a nemzeti muzeumnak ajándékozta. Az ezen tudománnyal foglalkozó archeologusok feladata lesz a kopjak korának stb. közelebbi meghatározása. Annyi azonban bizonyos, hogy igen érdekes régészeti darabok lettek a pusztulástól megmentve, mert a talált munkások azt ugynevezett kaszafető kőnek akarták felhasználni.

— **Az egyéves önkéntességéről.** Az utóbbi években többször kitűnt, hogy sok olyan fiatal ember is államköltségén szolgálja önkéntesi évét, a ki az állam támogatására éppen nincsen rászorulva. Ezért most szigoruan utasították a politikai kerületi hatóságokat, hogy a szegénységi bizonyítványok kiállításánál — a mikor ilyet az egyéves önkéntesek államköltségén szolgálata érdekében kérnek — a lehető legnagyobb szigorúsággal járjanak el.

— **Megölte a leander-levelt.** Nem a mi megyénk területén történt, de tanulság okáért érdemesnek tartjuk közölni a következő megható eseményt: Újvárosi Lajosné, egy messze vidéken ismert híres szépségű paraszt menyecske gyanú körülmények között meghalt. — Az orvos mérgezést konstatalt, Újvárosin már hetek óta hideglelésben szenvedett. Egy elismert helyi kuruzsló, kinek személyét még nem derítette ki a vizsgálat, azt javasolta neki, hogy leander-levelt ráigjon össze. Attól biztosan meggyógyul. Újvárosin hajlott a tanácsra és öt leander-levelt evett meg. Ez az öt levelt ölte meg a szép asszonyt. Nagy beteg lett, undorral fordult el az ételtől s végre kiszendvedt. Megható volt, midőn bánattól lesújtott férjének folytonosan ezt susogta: „Diófaszinű koporsóban temessetek el. Koporsómnál az öreg tiszteletes mondja a prédikációt.“... Ugy történt, a mint kívánta. A tragikus sorsu asszonyt nagy közönség kísérette utolsó útjára. Ez alkalommal a községi hatóságokat nem tudjuk eléggé kérni, hogy a legszigorubbán ügyeljenek fel ezekre a bűnös kuruzslókra és a már nagyon is elharapódzott népszokás: a leander-levelt gyógyítás ellen a lehető legnagyobb eréllyel lépjenek fel.

— **Testvérgyilkos.** Egy számalomra méltó parasztszalád egyik nőtagja állt csütörtökön a kir. törvényszék előtt mint vádlott. Berentés Borbálanak hívják ezen gyilkos nőt, ki bátyát Berentés Józsefet Berentén ez év szept. 19-én meggyilkolta. Ortway Miksa elnök kérdésére előadja vádlott, hogy szept. 18-án József bátyjával összeveszett, s e miatt kénytelen volt előle elmenekülni, a mennyiben ő többször üldözte és verte vádlottat, holott ő a családnak és beteges szüleinek ápolója is volt. Az éhségtől gyötörve szept. 19-én hazatért, ekkor bátyja őt egy baltával ütni akarván, előle a padra akart menekülni, a hová bátyja a baltát utána dobta, a mely őt nem érte. Ekkor vádlott a baltát felkapta és a feléje közelgő vádlott fejére a baltával oly súlyos csapást mért, hogy rögtön összeesett, de ezzel vádlott meg nem elégedvén, hanem a földön heverő bátyját a baltával még négyszer fejbe vágta. Ezen tetteért Szaffka Dénes kir. alügyész-közvádló vádbeszédében szándékos emberölés miatt kérte marasztalni, míg Dr. Kürucz gyönyörű és hatásos védbeszédében a vádlottat felmenteni kérte. Leirhatatlan lelkesedést keltett ezen beszéd, a melynek elhangzása után a védőt többen a megjelentek közül gratulálták, sőt maga az elnök is megdicsérte ezen hatalmas védőt. A vád és védbeszéd meghallgatása után a kir. törvényszék vádlottat szándékos emberölés bűntetteben mondta ki bűnösnek és 3 és fél évi fegyházra ítélte.

— **Egy kis ámitás**, egy kis számítás, no meg egy kis huncutság is kellett Stark Pál m. keresztési lókereskedőnek, midőn Dzadony Mária kaczer freulától 35 frtot zálogtárgyakra felvett, a melyeket erőszakkal el is vett tőle, mely tetteért szerdán a kir. törvényszék elé került, mint vádlott. A tárgyalás a következő adatokat derítette ki: Stark Pál vádlott csinos és jó képű fiatal ember betért Deutschnak „Arany-Sashoz“ címzett vendéglőjébe és mulatozás közben megismerkedett Dzadony Mária kaczer freulával, a kitől, midőn a vásárlás czéljából magával hozott pénzt elmulatta, egy marhalevélre és gyűrűre 35 frtot kölcsön kért. Dzadony Mária hajlandó is volt a kölcsönt megadni, s midőn Stark a kölcsön kért pénzt is elmulatta, felszólította mulató társát, hogy ha pénzt megakarja kapni, kövesse őt M. Keresztesre. Csakugyan mindketten el is zónáltak. Keresztesre érve elámitotta a vidékkel ismeretlen nőt és egy mellékutczán egy kis huncutságból felszólította Dzadonyt, hogy a zálogtárgyakat mutassa elő, s midőn a zálogtárgyakat kevés habozás után előmutatta, azt vádlott kezéből ki akarta ragadni, a miért a kétségbeesett hitelező lármát csapott, a melyre a falubeliek kiszaladtak. Ezen tetteért került Stark Pál a vádlottak padjára, a kir. törvényszék vádlottat részbeni beismerése alapján zsarolás vétségében mondta ki bűnösnek és 6 hónapi börtönbüntetésre ítélte.

— **Tragikomikus történet** játszódott le a napokban hazánk egyik városában, a mi különben megfőrténhetett volna Miskolcon is. A történet hőse egy medve és egy arany zsebóra. A medvét egy talián, az órát egy úri hölgy viselte, mindkettő lánczón. A medve is, az óra is szép volt. Az óra kitűnően járt, a medve kitűnően tánczolt. Történt, hogy a medve vezetőjével együtt éppen ama házba került, hol a fentemlített óra ketygett egy hölgy kebelén. Észrevette ezt a talián és kérte a hölgyet, hogy engedje a medvét az órával „prezentirozni.“ A medve ugyanis civilizált, olyan zseni, hogy az órát elveszi és azután ismét visszahelyezi a pihegő kebelre. A hölgy ráállott, de oh balvégzet! A medvét cserben hagyta a tudomány és — lenyelte az arany órát. A hölgy jajgatott, a medve hatalmasan csuklott, az óra a medvegyomorban fájdalmasan ketygett.

— **Fizesse meg az órámat!** Szólt mérgében a hölgy.

A talián némán mutatott elő őt krajczárt, az napi keresményét, összes vagyonát.

— **Fel kell vájni a bestia gyomrát!** Jajgatott tovább a hölgy.

Ez ellen már protestált a talián és okosabb módott ajánlott. Előadta ugyanis, hogy egy félliter budai keserű viz segítségével ismét visszatér az óra — akár csak a medvecukor. A hölgyet erre a kijelentésre az ájulás környékelt.

— **Mit? Én a kezembe vegyék, a keblemen viseljek egy olyan órát, a mely egy... egy... medve Panama-csatornából került elő? Soha.**

Mit volt mit tenni, a dolog a bíróság elé került és ez salamoni ítéletével kettévágta a gordiusi csomót. A taliánt és a zsenialis medvét két napi dutyira ítélte és két nap mulva — sértetlen, fényes állapotban került vissza az óra tulajdonosához.

— **Krausz ur! Itt a buza!** Mulatságos jelenet történt a napokban a nyéki állomáson. Nehány szalontai parasztagzda buzát vitt az állomásra, melyet Krausz, kassai terménykereskedőnek Nyéken kellett volna átvenni. De Krausz ur nem volt ott s a parasztok nem tudták, mitévők legyenek. Csak csóvárták egy darabig a fejüket, azután bementek az állomásfőnökhöz és neki panaszkodtak el a „nagy sort.“ B. A. a nyéki állomás elvezésjárásu, tréfás pénztárnoka azonnal megvigasztalta őket:

— **Nem baj az, atyafiak — szólt — rögtön szólnak Krausz urnak.**

— **De kérem alássan, az az ur Kassán lakik.**

— **Tudom. De az nem tesz semmit, csak áll-**

jon ide és kiáltsa ebbe a masinába, hogy: Krausz ur, itt a búza!

A ködmönös atyafi odaállt és kiáltá: Krósz úr, itt a búza! Krósz úr itt a búza!

— Hangosabban barátom — szolt a pénztárnok — mert Kassa messze van.

— Erre az atyafi torkaszakadtából ordította: „Krósz úr itt a búza!” És hagyta kiabálni 10 percig, a míg t. i., ő a kassai állomásra táviratozott s onnan a választ megkapta.

— Elég barátom, szolt, Krausz úr meghallotta és azt üzeni, hogy rögtön itt lesz.

És csakugyan a legközelebbi vonattal oda topant Krausz ur és átvette a búzát. Az atyafiak persze nem győztek eleget bámulni, hogy mi csoda aördögös masina van azon a Nyéken.

SZÍNHÁZ.

Kedden (január 3.) szinrekerült a „Szegény Jonathán” S. Áldor Juliska vendégfelléptével, ki Harriette szerepét énekelte, játszott igen szépen és kedvesen, hangja igen kellemes, csak a magasabb hangokat adja kissé nehezen. Szerdahelyi nem a legjobb volt az impressárió szerepében, akadozott, mint a ki nem tudja szerepét és a szó végén ama ismeretes utóhangokat igen erősen használta. Rácz is fogott egy pár gixert. Halmayné és Kiss Pista annyira beletaláltak magokat a szobaleány és szakács szerepebe, hogy épen úgy enyelegtek, mint azok szoktak.

Szerdán (január 4-én) Szakács Andor jutalomjátéka volt. Shakespearei darabot választott ő is, mint nem régen Kazaliczky. „Julius Caesar”-ban Antonius szerepét játszotta. Két, az erőt valóban próbára tevő mozzanat van e szerepben: Caesar halála fölött a kesergés, Caesar holtteste fölött a Capitoliumon a beszéd tartás. A többi már nem annyira kiemelkedő, de mindamellett sem könnyű részlet. Ama két jelenetben kell jelét adnia a színésznek annak, hogy egy Antonius milyen lehetett hát kesergésekor a hulla fölött s abban a pillanatban szövetkezve gyilkosaival, milyen lehetett a forumon Brutus beszéde után az „ingatag nép” jelenlétében? Őszintén s elfogulatlanul adva kifejezést meggyőződésünknek: Szakácsban több volt a jóakarata a hü jellemzésre, mint az erő. Pathetikus, erőteljes volt most is, mind mindig; de nem az árnyalatokat is jól feltüntető. Pedig épen ebben állt volna szerepének a titka: csupán nyájasan nem elég szólani a gyilkosokhoz, hanem a nyájasságban ott kell lenni és nyilvánulnia kell a titkos gondolatnak is: ám megbosszulom Caesárt én is!... S a szónoklat?... Előadása jó volt, de hát ez-e a főczél? Talán a hallgatónak is támadnia kell az érzés és megindulás egy bizonyos nemének, ha mindjárt festett világban mozgó személyek is, kik hozzánk szólnak. Különben szívesen elismerjük, hogy a fórum beszéd e logicus előadás volt, s hogy a közönséget sem hatotta úgy meg, mint kellett volna: ezt annak tulajdoníthatni, hogy a színpadon szereplő „populus” botrányos módon viselkedett. A rendező figyelme a próbákon jobban kiterjedhetett volna e jelenetekre. A babérkoszorút s művészársai ajándékát, valamint a közönség tapsait egyébiránt teljesen kiérdemelte a jutalmazandó, kinek szép vállalkozására csak ezt mondhatjuk „in magnis et voluisse sat.”

Kazaliczky s Szerdahelyi Brutus és Cassius szerepében jól megállták helyüket. Különösen az első olyan művészettel játszott, a minő csaknem szokatlan vidéki drámai előadásoknál. Kár, hogy Szerdahelyinek nincs elég tiszta s erős hangja a kitérősek alkalmával.

Julius Caesárt Győre adta szintelenül, míg Halmay Cascát ábrázolta elég sikerrel.

A két női szerepet: Calpurniát s Porciát Szentey I. s Kalocsa Róza adták. Szentey Ilon a nála megszokott erővel, Kalocsa R. színpadon ez idő szerint még mindig nem alkalmas hangorganumának visszatetszhető hatást okozó sajátságával.

Közönség csekélyebb számban volt, kivált a páholyokban, mint bármely előadásokor. A földszinten csaknem zsufolásig forogtak. Pedig talán a páholyjárókat is inkább érdekelhetné egy classikus darab, mint a hig tartalmu operette, vagy zenés bohóság!

Nyugtatóványozás és köszönet.

A miskolczi ev. ref. főgimnázium tanári nyugdíjintézetére az 1892-dik évben a következő kegyes adományok folytak be: Egy valaki 1 frt, a Miskolczi Takarékegylet nyolczadik évi adománya 100 frt, a Borsod-miskolczi Hitelbank adománya 50 frt, a Miskolczi Hitelintézet ötödik évi adománya 50 frt, a miskolczi ev. ref. főgimnáziumi tanuló ifjuság május 14-ki mulatságából 315 frt, Klima Mihály ur adománya 6 frt 60 kr, Marcsekényi Miklós ur harmadik évi adománya 50 frt, Major Lajos muzeumi s. ör ur adománya 10 frt, özvegy Ferenczi Bernátné urnő adománya 50 frt, Lövy József ur adománya 50 frt; összesen 682 frt 60 kr.

Fogadják a kegyes adakozók szives adományukért a miskolczi ev. ref. főgimnázium előljáróságának és tanári karának szives köszönetét.

Miskolczon, 1893. január 4.

Porcs János,
nyugdíjintézeti pénztárnok.

Nyilvános köszönet.

A miskolczi takarékegylet tek. igazgatósága, a munkaképtelen iparosok felségelésére létesített alapunk javára 10 frtot szives volt hozzám beküldeni; a midőn annak vételét nyilvánosan nyugtathatni van szerencsém, fogadja a tek. igazgatóság a segélyre szorultak nevében s a vezetésem alatti ipartestület képviselőjében, ezen a jövő zálogánál és biztosítékánál szolgáló kegyes adományért hálás köszönetemet és engedje reménylenem, hogy ezen jótéteményében segélyalapunkat a jövőben is részesíteni szives leend.

Miskolczon, 1893. évi január hó 5-én.

Pflieger,
ipart. elnök.

Értesítés.

Pollák Mór tetemvári háza, mely jelenleg a magy. kir. államvasutak miskolczi üzletvezetősége által béreltetik, s mint ilyen hivatalos helyiségnek használtatott, magánlakásokra beosztva előbbi rendeltetésének visszaadatni s folyó 1893. évi május hó 1-től a városi hatóság által bérbeadatni fog.

Van pedig ezen épületben három földszinti és két emeleti lakosztály, melyek következő helyiségeket tartalmaznak.

Földszinten:

1. A baloldali lakás áll: 3 utcai, 2 udvari szobából, konyha, éléskamra, ehhez padlás, pince.

2. A jobboldali lakás: 2 utcai, 1 előszoba, konyha, éléskamra, padlás, pince.

3. Udvari lakás: 1 udvari, 1 utcai szoba, konyha, éléskamra, padlás, pince.

Az emeleten:

4. Balra: 3 utcai szoba erkélyvel, 4 udvari szoba, 1 fürdőszoba, konyha, éléskamra, fűskamara és cselédszoba.

5. Jobbra: 4 utcai szoba erkélyvel, 1 udvari, 1 előszoba, konyha, éléskamra, fűskamara és cselédszoba.

Ezen lakások folyó 1893. május hó 1-től több évre is kibérelhetők s használatba vehetők lesznek, e kibéreléssel alólírott városi tisztviselő biztatván meg, kívül is e tárgyban minden nap egy a délelőtti, mint a délutáni hivatalos órák alatt helyiségében (Széchenyi-utca 59. sz. alatt) értekezhetni lehet.

Miskolcz, 1893. január 5.

Pallaghy Béla,
v. első tanácsnok.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: Dr. Halász Sándor.

Kiadó: Wesselényi és König.

Egy cautioképes 42 éves erőteljes ember

a katonaságnál mint altiszt 12 évet töltött, jelenleg állomás nélkül van,

elfogad szolgálai állást

pénzkezelésnél, bankoknál vagy pedig biztosítási hivataloknál.

Czim a kiadóhivatalban.

Kiadó lakhelyiség!

Miskolczon, a Széchenyi-utca 32. számú ház emeletén

egy lakás

mely 3 szoba (légszuszívításhoz berendezve), 1 cseléd-szoba, 1 konyha, 1 éléskamara, 1 fatartó kamra- és padból áll,

folyó 1893. év május 1-től kezdve

KIADÓ.

Értekezhetni Debreczeny Dániel tulajdonossal.

WESSELÉNYI ÉS KÖNIG

KÖNYVNYOMDÁJA

MISKOLCZON, DEÁK-UTCA.

Ajánlják ujonnan és a legszebb irás-fajokkal berendezett

→ könyvnyomdájakat ←

mindennemű e szakba vágó munkák elkészítésére.

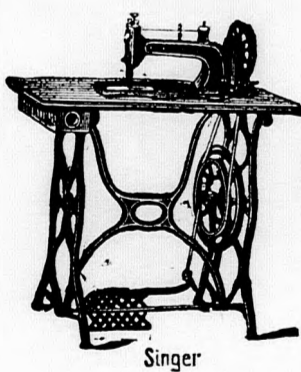
Különösen ajánlják angol írott betűket, béli és lakadalmi meghívókra, eljegyzési-, esküvői- és ajándé- (address)-kártyákra, körlevelekre, névjegyekre, számlák és levél-papírokra. — Írott betűket teljesen kizárják a drága litographiai munkákat. — Elvállalnak továbbá mindennemű művek, folyóiratok, iskolai értesítők, pénztári betétkönyvek, árjegyzékek, hivatalos táblázatok, étlapok, beviteli- és czímjegyek, gyászjelentések, falragaszok stb. nyomtatványok készítését, esimes kivételben, előnyös áron s minden tekintetben versenyeznek a fővárosi műintézetekkel.

„SZABADSÁG”

politikai, független párti lapnak

kiadóhivatala.

Hatóságilag engedélyezett falragasz-intézet.

30 forint

egy új, valódi Singer-varrógép jótállással.

Angol géptő, csontolaj, gépszij és mindenféle alkatrészeket

jutányos áron ajánl: BEDE LÁSZLÓ.

HIRDETMÉNY.

A Miskolczi Takarékpénztár kamatozó pénztári jegyekre

Részéről tisztelettel értesítjük betevő közönséget, hogy betéteket 4—8 napi felmondáshoz kötött is elfogad intézetünk.

A pénztárjegyek bemutatásra szólnak 50, 100, 500, 1000 és 5000 forintról állítatnak ki s ez idő szerinti 3 és 1/2%-lit kamatoznak.

Ezenkívül tisztelettel tudatjuk, hogy intézetünk — tekintettel a nagyérdeműközönség fokozódó bizalmára — azon kellemes helyzetben van, mikép az alapszabályainkban előirt minden üzletágban szolgáltatást a legelőnyösebb feltételek és kamatláb mellett ajánlhatja fel.

Kelt Miskolczon, 1892. november 14.

A Miskolczi Takarékpénztár igazgatósága.